

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3376/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Рајковић, адвокат из ..., против туженог ЈП “Пошта Србије“ Београд, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2368/18 од 05.04.2019. године, на седници одржаној 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2368/18 од 05.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 414/16 од 20.02.2017. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог бр. 2014-.. од 10.12.2014. године, којим је отказан уговор о раду бр. 2003-.. од 01.07.2003. године и анекс бр. 1 Уговора о раду бр. 2005-.. од 01.12.2005. године и да јој се накнаде трошкови поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Допунском пресудом Основног суда у Пироту П1 414/16 од 25.07.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да је врати на рад.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2368/18 од 05.04.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 414/16 од 20.02.2017. године и допунска пресуда Основног суда у Пироту П1 414/16 од 25.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог као техничар за шалтерске послове II, у ЈПМ ... . Решењем тужене од 10.12.2014. године отказан јој је уговор о раду од 01.07.2003. године и анекс бр. 1. Уговора о раду од 01.12.2005. године, због повреде радних обавеза утврђених чланом 100. Колективног уговора туженог, које је учинила јер је несавесно, непрописно и неблаговремено извршавала радне обавезе, вршећи исплате неовлашћеним лицима са наменских текућих рачуна, а да приликом исплате није извршила неопходну идентификацију корисника наменског текућег рачуна. Тужила је са наменских рачуна ББ (дана 20.06.2014.године и 23.06.2014.године) и са наменског рачуна ВВ, (дана 17.06.2014.године) исплатила одређене износе трећем лицу. Приликом наведених исплата није извршила идентификацију корисника текућег рачуна, а дана 23.07.2014. године писаним путем је обавештен директор туженог од стране непосредног руководиоца да је тужила имала проблеме око исплате. Тужили је упозорење о постојању оправданог разлога за отказ уговора о раду достављено 25.09.2014. године. Поступак спровођења отказа уговора о раду је био у складу са одредбама Закона о раду и у законом дозвољеном року.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови, и по оцени Врховног касационог суда, применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле, правилно закључујући да је испуњен отказни разлог прописан одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 32/13, 75/14), којим је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом, поред осталог, ако учини повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду, а које повреде су прописане одредбом члана 100. став 1. тачке 1. и тачке 17. Колективног уговора ЈП "Пошта Србије" (да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом на начин и у поступку предвиђеним законом у случају да запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе: непрописно, несавесно и неблаговремено извршавање радних обавеза и исплата неовлашћеном лицу или исплата уз задржавање исплаћеног новца за себе). Нижестепени судови су правилно применили меродаван закон, који се примењује у конкретном случају - Закон о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 75/14, који је ступио на снагу 29.07.2014. године) с обзиром да је одредбом члана 281. Закона о изменама и допунама Закона о раду прописано да поступак за отказ уговора о раду који је започет, а није окончан до дана ступања на снагу закона од 29.07.2014. године, окончаће се по прописима који су били на снази до дана ступања на снагу овог закона.

Неосновани су ревизијски наводи да се у конкретном случају морају применити субјективни и објективни рокови за отказ уговора о раду сходно Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...32/2013), због тога што је поступак за отказ уговора о раду тужили покренут након ступања на снагу Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.

75/14) достављањем упозорења 25.09.2014.године, те се исти спроводи и окончава у складу са одредбама закона који је на снази, без обзира на време учињене повреде. Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду, прописано је да отказ уговора о раду из члана 179.став 1. тачка 1. и став 2. и 3. истог закона, послодавац може дати запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. С обзиром да је у поступку утврђено да су повреде радне обавезе извршене 17.06., 20.06.и 23.06.2014. године, о чему је директор обавештен 23.07.2014. године, да је тужиљи упозорење достављено 25.09.2014.године, а да је решење о отказу донето 10.12.2014. године, произлази да је решење донето у законом предвиђеном року, те су неосновани ревизијски наводи који указују на супротно, а наводи ревизије који указују на датум достављања упозорења и датум давања изјава тужиље, те сходно томе указивање на примену старог Закона о раду, који је предвиђао рок од три месеца од сазнања за чињенице за доношење решења о отказу нису од утицаја на другачије пресуђење у овој правној ствари.

У спору из радног односа суд законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања оспореног решења. Према томе, како су у конкретном случају утврђене чињенице у односу на описане повреде радних обавеза утврђених чланом 100. Колективног уговора туженог на којем је, између осталих, засновано оспорено решење које је донето у законом регулисаном поступку, имајући у виду да је утврђено да је поступак отказа уговора о раду спроведен сходно законским одредбама важећег Закона о раду и у законом дозвољеном року, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**